KRISTEN CICCARELLI

ISKARI

DCERA NOCI

KLÓKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © 2019 by Kristen Ciccarelli
Translation © Ondřej Duha, 2020
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SKYWEAVER
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-344-4

Pro Jordana Dejongea: Nezáleží na tom,
jak jsme od sebe daleko, cítím v srdci,
že naše kořeny stále vyrůstají ze stejné půdy.

Před osmnácti lety

Skye byla ještě dítě, když byla poprvé svědkem soudu se zrádcem. Viděla, jak tomu muži usekli ruce. Viděla, jak tmavá krev rychle stékala po kamenném oltáři, jako když bouře zastiňuje safírové moře, zatímco voják otíral své ostří dočista.

Skye si pamatuje, jak se uříznuté ruce chvěly podobny pavoukům umírajícím na zádech, s nohama zkroucenýma dovnitř. Pamatuje si, jak nepřítel zíral na pahýly svých paží a krev mu stékala k loktům.

Pamatuje si jeho křik.

To se stalo už dávno. Dnes budou soudit dalšího zrádce. Skye čeká ve své cele, protože toho večera neuseknou ruce nepříteli, ale jí. A může si za to sama.

Buď hodné děvče. Neupozorňuj na sebe. Pamatuj, kde je tvoje místo.

To byla slova, kterými se dříve řídila. Zásady, které jí od narození vtloukali do hlavy.

Bylo to předtím, než potkala Havrana. Chlapec ze stínů ji to všechno odnaučil.

Havran. To jméno ji pálilo na rtech, jazyku a v hrdle jako spolknutý trn.

Jak mohla být tak naivní?

Skye vám poví, jak. Utká předivo toho příběhu, dokud je ještě čas. Bude to její poslední tkaní. Protože jakmile vyjde měsíc a oni si pro ni přijdou, už žádná Skye nebude.

Nemůže tkát bez rukou.

1. kapitola

Eris se nikdy nesetkala se zámkem, který by nedokázala vypáčit.

Zvedla petrolejku a podívala se do klíčové dírky. Slámově zlaté vlasy jí zakrývala ukradená přilba zvaná morion. Její ocelový okraj jí stále klouzal do čela a zakrýval výhled a Eris ji musela odstrkovat dozadu, aby viděla na to, co dělá.

Stavítka v zámku byla stará a na první pohled vyrobená zámečníkem, který si usnadňoval práci, jak to jen šlo. Kteroukoliv jinou noc by Eris toužila, aby musela čelit obtížnější výzvě. Toho večera však děkovala hvězdám. Každým okamžikem mohl zpoza rohu vyjít voják. Až se to stane, potřebovala Eris být na *druhé* straně těch dveří.

Zámek se s cvaknutím otevřel. Eris tajila dech. Zastrčila si sponku zpátky do vlasů, vstala, sevřela v útlých prstech mosaznou kouli a pomalu jí otočila tak, aby nevydala žádný zvuk.

Ohlédla se přes rameno. Chodba byla prázdná. Eris tedy strčila do dveří a vešla dovnitř.

Pozvedla lampu a její oranžová záře osvětlila prostý stůl z tmavého, odřeného dřeva. Na desce byl úhledně srovnaný kalamář, hromádka bílých pergamenů a nůž na rozřezávání voskových pečetí.

Eris za sebou tiše zavřela dveře. Zvedla pohled od stolu k předmětu visícímu na stěně: gobelínu utkanému z modrých a nachových vláken. Právě pro ten přišla.

Eris ten gobelín znala nazpaměť. Zobrazoval ženu bez obličeje sedící u tkalcovského stavu. V jedné ruce držela stříbrný nůž zahnutý jako měsíc, ve druhé třímala vřeteno. A na hlavě měla korunu z hvězd.

Nebeská tkadlena. Bohyně duší.

Nebyl to však jen ten obraz, co jí bylo povědomé. Byla to vlákna samotná – ten konkrétní odstín modré. Tloušťka vlny a to, jak pevně byla spředena. Charakteristický způsob tkaní.

Jakmile ho Eris před dvěma dny zahlédla z chodby, skoro zakopla. Celá léta na ni ten gobelín každé ráno hleděl z kamenných zdí tyčících se po obou stranách posvátných tkalcovských stavů skrinu – chrámu zasvěceného Nebeské tkadleně.

Co dělal tady, v paláci dračího krále až daleko za mořem?

Někdo ho musel ukrást, pomyslela si Eris.

Tak se ho rozhodla ukrást zpět.

Koneckonců měla trochu času. Její kapitán – bezcitný muž jménem Jemsin – měl právě schůzku s vládkyní Hvězdných ostrovů. To byl důvod, proč sem Eris poslal, aby ukradla drahokam z pokladnice dračího krále. Ne proto, že by potřeboval peníze. Ne. Chtěl, aby Eris nebyla na očích, až vládkyně a její *psi* vstoupí na palubu lodi – pro jeho dobro stejně jako pro její. Kdyby se přišlo na to, že Jemsin poskytuje úkryt zločinkyni, kterou vládkyně pronásleduje už dlouhých sedm let, stálo by to Eris i jejího kapitána život.

Ale Eris už králův drahokam uloupila. A stále jí zbýval celý den do chvíle, kdy se měla hlásit u Jemsinova chráněnce. Takže měla trochu času nazbyt.

Proto byla tady a utrácela ho.

Eris se odstrčila od zavřených dveří a postavila petrolejku na tmavé dřevo stolu. Jakmile zvedla zrak k Nebeské tkadleně, pocítila stejný šok jako před dvěma dny. Zaplavily ji vzpomínky na vřelost, přátelství, sounáležitost… a rychle je vystřídaly pocity hrůzy, žalu a zrady.

Přimhouřila oči.

„Tohle nedělám pro tebe,“ řekla bohyni, když natáhla ruku, aby sundala gobelín ze zdi. „Co se mě týká, jsi

zrádkyně a podvodnice.“ Mluvila tiše, věděla, že stráže byly po zmizení králova drahokamu před dvěma dny zdvojnásobeny. „Dělám to pro ty, které jsi zradila.“

Eris už v Nebeskou tkadlenu, Bohyni duší, nevěřila. Ale věřil v ni autor toho gobelínu – a pro svou víru zemřel. Proto Eris obraz sňala ze zdi, pevně srolovala a opatrně si ho zastrčila pod paži. Když to udělala, vytáhla z kapsy ukradené uniformy ostnatý skalní bodlák. Opatrně, aby se nepíchla o jeho jedovaté trny, ho položila na stůl.

Svým způsobem měl ten podpis větší význam pro Eris než pro ty, které okradla. Dokazovala si tak, že skutečně existuje. Sice žila neviditelným životem, ale byla pořád *tady.* Pořád naživu.

Skalní bodlák byl toho důkazem.

S gobelínem stále pod paží sáhla Eris pro své vřeteno. Bylo načase odejít. Přidá gobelín ke zbytku svého lupu. Potom zamíří na *Paní moří* a počká, až bude povolána.

Ale než stačila vytáhnout vřeteno z pouzdra, porušil ticho hlas za ní.

„Kdo tě sem pustil?“

Ten hlas byl tichý a chraplavý a zmrazil Eris na místě – kromě její pravé ruky. Prsty sevřely hladké, ohmatané dřevo jejího vřetena a pomalu ho vytáhly.

„Položil jsem prostou otázku, vojáku.“

Vojáku.

Eris zapomněla, že je toho večera v přestrojení. Při zvýšené ostraze je snazší pochybovat se po paláci v oděvu stráží.

Eris se tedy otočila. Ve dveřích stál voják. Nevstoupil ještě zcela do místnosti, zjevně ho vylekal pohled na ni, ale měl na sobě stejnou uniformu jako ona: ocelový morion na hlavě a znak dračího krále na hrudi haleny. Jediný rozdíl představovala šavle u jeho boku na místě, kde měla ona pověšené pouzdro s vřetenem.

Eris vojáky nenáviděla.

„Poslali mě sem, abych odnesl tenhle olezlý starý krám," zalhala a kývla hlavou ke gobelínu s Bohyní duší stočenému pod paží. Zamrkala a poznamenala: „Náš velitel zřejmě není moc zbožný."

Její zamrkání mělo kýžený efekt. Voják se uvolnil. Usmál se na ni, opřel se o dveře a zdálo se, že chce nějak navázat na její zmínku o nedostatku velitelovy zbožnosti, když jeho pohled upoutalo něco na stole.

Eris sledovala, jak jeho úsměv pohasl, a pak z jeho výrazu vyčetla, že pochopil. Podívala se tam, kam on, a v duchu se proklela.

Skalní bodlák.

„Ty… ty jsi Tanečník smrti."

Nepočkal, až mu to potvrdí. Prostě tasil zbraň.

Bylo načase odejít.

Eris pevně sevřela vřeteno v ruce a dřepla si. Když se voják vpotácel do místnosti, přitiskla okraj vřetena k mozaikové dlažbě na podlaze a nakreslila rovnou čáru.

Čára se stříbrně rozzářila. Zvedla se mlha.

Voják se vrhl k ní a zároveň volal o pomoc a alarmoval vojáky, kteří byli poblíž.

Ale když obcházel stůl, Eris už vstupovala do mlhy a za ni. Než se k ní dostal, byla pryč.

Když se mlha několik okamžiků nato rozplynula, nebyla Eris tam, kde měla být.

Místo aby se nacházela *Napříč* – obklopena hvězdami a tmou – měla kolem sebe zdi. Před ní se táhla temná chodba osvětlená každých pár kroků mihotavou pochodní. Pod nohama se jí rozprostírala dlažba se stejným vzorem, jaká byla v místnosti, kterou právě opustila. A bylo tam cítit mátu a limetku.

Byla pořád v paláci.

Eris vztekle zaskřípala zuby.

Někdy se to stávalo. Když se víc soustředila na místo, které se snažila opustit, než na to, kam se snažila dostat, vřeteno to zmátlo a přechod se nepodařil.

Eris se právě chystala proklít ten prachmizerný kus dřeva, když do ní zezadu něco narazilo a vrhlo ji to dopředu, až jí vřeteno vypadlo z ruky.

„U Kozuových koulí!“ Otočila se a viděla, jak se vřeteno kutálí k černým koženým holínkám s naleštěnými stříbrnými přezkami. Ruka sáhla dolů, sebrala ho a pak se nově příchozí zvedl, sledovaný Erisiným pohledem.

Mladá žena před ní byla oblečená jako palácová stráž. Jen místo králova znaku jí na haleně zářila květina podobná plamenu. Byla bez přilby a za opaskem měla zastrkaných pět vrhacích nožů.

„Omlouvám se, vojáku,“ promluvila žena tvrdým, velitelským, autoritativním tónem. Byl to hlas člověka zvyklého dávat rozkazy – a zvyklého, že jsou ty rozkazy plněny. „Neviděla jsem tě.“

Eris upřela pohled do očí chladných a modrých jako safíry. Ve světle pochodní se nedaly přehlédnout dívčiny výrazné lícní kosti ani inkoustově černé vlasy spletené do copu.

Eris věděla, kdo to je.

Velitelka.

Ta mladá žena před ní nebyla jen králova sestřenice – tedy členka královské rodiny – ale velela celé králově armádě.

Eris se hlavou mihla temná vzpomínka na jiného bezcitného velitele. Žaludek se jí sevřel strachy. Zahnala tu myšlenku a ustoupila dozadu. Ale v hrudi jí uvízl její ostrý úlomek, který Eris připomínal, kdo je. Že se odtamtud musí dostat.

Hned.

Jenže vřeteno momentálně držela v ruce velitelka.

Mladá žena přejela po Eris rychlým, přezíravým pohledem. Eris pod ním strnula. Měla být ráda, že velitelka

nenašla na dívce stojící před ní nic zajímavého. Eris chtěla – ne, *potřebovala* – být neviditelná.

Ale ten lhostejný pohled ji z nějakého důvodu rozčílil.

Velitelka rozevřela rty, jako by se chystala něco říct, když tu se chodbou rozlehl křik a přerušil ji. Obě se otočily.

K prvnímu hlasu se přidávaly další a další. Voják, kterého Eris právě opustila, varoval celý palác před zlodějem v jejich středu.

Byl vyhlášen poplach.

Eris čekala, až z velitelčiny tváře vyčte, že jí došla pravda. Ale velitelka se už na Eris nedívala, jen se mračila směrem, odkud zněl poplach.

„Tanečník smrti." Oči jí zaplály zlobou. „Jestli si myslí, že může beztrestně okrást krále, netuší, s kým má tu čest."

Eris měla držet jazyk za zuby. Koneckonců, velitelka měla vřeteno. Její jedinou šancí bylo dát se na útěk.

Jenže Eris si nemohla pomoct.

„Jak víte, že je to *on*?"

Velitelka se podívala přímo na ni a Eris se pod jejím chladným pohledem otřásla. *Jsem hloupá,* pomyslela si, aniž odvrátila zrak od dívčiných očí. *Říct takovou pitomost.*

Velitelka si ji prohlížela, zatímco poplach v dálce sílil. Eris v její tváři jasně viděla, že potřeba reagovat na poplach bojuje… s čím? Ostražitostí? Podezřením?

Každým okamžikem jí to dojde, tasí zbraň a zatkne mě.

Ale velitelka nic z toho neudělala. Podala jí vřeteno, zatímco si Eris prohlížela od hlavy k patě. „Tohle ti upadlo," řekla.

Eris polkla, s pohledem upřeným na elegantně vyřezávané vřeteno na mozolnaté dlani.

Je to nějaký trik?

Když však Eris sáhla po vřetenu, velitelka jí dovolila, aby si ho vzala. Pak se otočila na patě. „Pojď. Půjdeme se podívat, co ten domýšlivý parchant provedl tentokrát…"

Jak se teď soustředila na poplach, nevšimla si, že ji Eris nenásleduje.

Jakmile velitelka odkráčela, Eris si dřepla, aby nakreslila na podlaze stříbrnou čáru.

Domýšlivý? pomyslela si, zatímco rychle pracovala.

To znělo jako výzva.

Potřásla hlavou. Tentokrát se nesměla nechat rozptýlit. Potřebovala se plně soustředit na cíl.

Když Eris dokončila čáru, vzduch zhoustl a zvlhl. Vzkypěla mlha. Ale její pozornost znovu upoutal zvuk vzdalujících se kroků. Eris se zarazila a dívala se, jak velitelka zahnula za roh. Sledovala ji, jak mizí z dohledu.

Eris se postavila. Než vyhnala Firgaard, palác a tu dívku z hlavy, pomyslela si: *Já jí ukážu, jak domýšlivá umím být.*

A pak udělala krok napříč.

2. kapitola

Od chvíle, kdy byly dveře královské pokladnice nalezeny otevřené a zjistilo se, že jasně rudý rubín chybí, nemohla Safira spát.

Někdo prošel chodbami *jejího* paláce, proklouzl kolem všech *jejích* stráží, otevřel zamčené dveře a ukradl právě ten rubín, který král Dax zamýšlel zítra darovat horňanům. Ten, který měl být prodán a zisk rozdělen jako pomoc hladovějícím postiženým pohromou, známou jako Bílá sklizeň. Ta se před mnoha lety prohnala pahorkatinou jako divoký požár, zničila veškerou úrodu a připravila tak obyvatele o zdroje potravy. Každý rok se rolníci snažili vypěstovat novou, ale pohroma všechny jejich rostliny nakazila a tlačila lidi dál a dál k propasti vyhladovění.

Safira věděla, že se situace zhoršuje, ale teprve když se vrátila královna Roa z poslední návštěvy domova, došlo

Safiře, jak vážné to ve skutečnosti je. Roin otec byl teď upoután na lůžko. Bez vědomí své rodiny přežíval nějakou dobu bez jídla, aby se mohli najíst ti méně šťastní než on. Ale nebyl to jen Roin otec, komu hrozila smrt hladem – její nejlepší přítelkyně Lirabel byla také chronicky podvyživená kvůli těhotenství. Lékař Roi pověděl, že pokud Lirabel rychle nedostane podstatně víc jídla, o dítě přijde.

Když se Roa vrátila do Firgaardu, neuniklo Safiře, jak se změnila. Vypadala vyčerpaně a křehce. U stolu na ni Dax vrhal znepokojené pohledy pokaždé, když odmítala jíst. Ovšem jak by mohla, když její milovaní umírali hlady?

Rychle potřebovali trvalé řešení.

Dax se rozhodl prodat rubín z královské pokladnice – drahokam, který kdysi patřil jejich prababičce – a výtěžek použít na nákup ovoce a obilí, a tím tak navýšit dávky potravy, které už beztak Firgaard posílal, v naději, že se podaří odvrátit hrozbu hladomoru.

To, že někdo drahokam bez rozmýšlení ukradl, bylo nepřijatelné. Neodpustitelné!

Safira se třásla vzteky.

Zloděj zanechal jen jednu stopu: ošklivý šedý bodlák. Safira nikdy takový neviděla. Stonek měl posetý trny – některé byly dlouhé jako malíček a skoro zpola tak silné. Tak ho ukázala palácovému lékaři.

Skalní bodlák, pověděl jí. *Roste na srázech Hvězdných ostrovů. Jediný trn obsahuje dost jedu na to, aby ten, kdo se píchne, prospal celé dny.*

Hlavní však bylo, že šlo o znak zločince. Zloděje známého jako Tanečník smrti, protože procházel zdmi, nebylo možné ho dopadnout a neustále unikal smrti. Strašil v chodbách (a pokladnicích) baronů a králů už celá léta.

No, pomyslela si Safira toho dne, *mně neunikne.*

Proto zdvojnásobila stráže a začala střežit palác osobně.

Teď, dva dny nato, zírala na *druhý* skalní bodlák. Jenže tenhle ležel na jejím vlastním stole, za zamčenými dveřmi.

Zatímco si vojáci okolo ní v místnosti šeptali mezi sebou a nespouštěli oči z velitelky, Safira zvedla pohled k zadní zdi.

Toho rána na ní visel gobelín. Byl do dar od Ashy, její sestřenice. Avšak teď byl gobelín pryč. Omítka na stěně zůstala holá.

Bodlák na jejím stole Safiře prozradil, že ho vzal ten zloděj. *Proč?*

Safira přimhouřila oči. Uloupení králova rubínu chápala. Stál víc peněz, než většina lidí viděla za celý svůj život. Ale zaprášený starý gobelín? Jakou ten mohl mít cenu?

Pokud, pomyslela si Safira, *se mi ten zloděj neposmívá.*

A pak jí náhle v hlavě zazněl melodický hlas toho mladého vojáka.

Jak víte, že je to on?

Safiře se sevřel žaludek.

Tolik pospíchala, že se ani nepozastavila nad dívčiným morionem, který, jak si teď uvědomila, na ni byl příliš velký a stínil jí polovinu obličeje.

Ale to nebyla jediná podezřelá věc.

Ten voják neměl zbraň a mluvil s nezvyklým přízvukem. Safira nikdy neslyšela tak melodický hlas jako její. Byl skoro… lyrický.

Nemluvě o tom, že nesla pod paží nějakou roli.

Safira strnula, když se nad tím srolovaným předmětem zamyslela. Ta stará, roztřepená vlákna. Ta velikost.

Byl to gobelín.

Její gobelín.

Ten, který dostala od Ashi.

Safira klesla na židli. „Ta zlodějská mrcha.“

Safira ztrojnásobila hlídky. Přestala opouštět palác a zůstávala na stráži přes noc. Následujícího dne, navzdory její bdělosti, zmizela ze Safiřiny zásuvky královská pečeť.

Den poté odešla Safira ze svého pokoje, a když se vrátila, zjistila, že je jedna její uniforma pryč. A na jejím místě? Skalní bodlák.

Bylo to k zbláznění.

Safira měla teď ve velké sklenici na okenní římse v ložnici sbírku šedých bodláků. Když byla obzvlášť zádumčivá, zamykala se tam, celé hodiny na ně zírala a snažila se najít řešení toho nesnesitelného problému.

„Nemyslím si, že představuje hrozbu," poznamenala Asha, když se snažila vydloubnout kámen zaseklý v Kozuově spáru. První drak stál nad ní jako stín, zatímco Safira ležela v teplé trávě vedle nich a hleděla na modrou oblohu.

Tam, kde se nacházeli, končily bývalé lovecké stezky na louce zarostlé křovím a obklopené lesem. Na severní straně stál velký okrouhlý stan a mezi nimi a stanem se pohybovalo několik draků, které cvičili nadějní jezdci. K Safiře doléhaly jejich povely.

Tohle byla dračí pole. Asha doufala, že tam vybuduje školu – takovou, která by stále udržovala při životě staré příběhy a zároveň napravovala poškozené vztahy mezi draksory a draky.

„Zloděj, který se zcela nepozorovaně dokáže pohybovat chodbami paláce, ti nepřipadá jako hrozba?" podivila se Safira s rukama spojenýma za hlavou.

Asha postavila Kozuovu nohu na zem, zamyslela se nad tím a pak zavrtěla hlavou. „Tenhle ne."

Safira se posadila a zkřížila nohy. „To mi tedy vysvětli."

Kozu – obrovský černý drak s jizvou přes jedno oko – dloubl Ashu čumákem do boku, jako by jí chtěl něco povědět. Ale to, co se mezi nimi dělo, bylo Safiře záhadou.

„Působí dojmem… jako by se nudila," řekla Asha a hladila při tom Prvního draka po šupinatém krku. „Jako kdyby ji unavovalo být nejchytřejší člověk široko daleko. Jako by tě *provokovala*, protože potřebuje výzvu?"

Safira se nad tím zamračila. „Myslíš, že bych jí měla nějakou nabídnout?“

Asha odešla od Kozua a posadila se vedle ní do trávy. Upřela na Safiru své černé oči. „A *dokázala* bys to? Zdá se, že právě teď je tři kroky před tebou.“

Safira se naježila.

Asha si toho všimla a naklonila se dopředu. „Všechno, co potřebuješ, je dostat se *o jeden* krok před ni.“

Safira se opřela loktem o koleno a podložila si bradu pěstí. „A co tedy navrhuješ?“

Oteplilo se a Asha si začala rozepínat mosazné knoflíky šarlatového leteckého kabátu. Dax ho nechal ušít speciálně pro ni, aby ji označil jako svou Namsaru. Když si ho Asha svlékala, knoflíky se zaleskly na slunci a Safira se naklonila dopředu, přimhouřila oči a zjistila, že každý z nich zdobí rytina květiny se sedmi okvětními lístky podobné plameni – namsary, od níž získala Asha svůj titul.

„Pár věcí o ní už víš,“ řekla Asha, když položila kabát vedle sebe, a zatímco mluvila, začala vypočítávat na prstech. „Je neomalená – není místnosti v paláci, do níž by nepronikla. Loupí věci, které jsou cenné obecně – rubín, Daxovu pečeť. A krade předměty, které jsou cenné *pro tebe* – třeba gobelín, který jsem ti dala, a uniformu.“

Asha se zaklonila a opřela se dlaněmi o červenohnědou zem za sebou. „Takže,“ pokračovala zamyšleně, zatímco se rozhlížela po dračích polích, „jakou věc by mohla ukrást královně velitelce, aby se tím dopustila té největší drzosti?“

Obě se odmlčely a přemýšlely.

Safira neměla žádné cennosti – snad jen vrhací nože, které jí darovala Asha. Sice jí žilami proudila královská krev, ale na její výchově nic královského nebylo. Safira nerada vzpomínala na dobu před vzpourou, kdy ji drželi v ústraní, zakazovali jí dotknout se svých sestřenic nebo se vedle nich jen postavit, které se jí posmívaly a ubližovaly jí, zatímco se zámecké služebnictvo dívalo jinam.

Právě když zaháněla tyhle vzpomínky, dolehl k nim přes louku nějaký zvuk. Byla to série tichého, nervózního cvakání povědomého Safiře i Ashe, která vzhlédla. Na druhé straně travnaté pláně, kus od shromážděných draků a jejich jezdců, kráčel směrem k nim vysoký, hubený mladík s vlasy jako měď a pihovatou pletí.

Torwin.

Pár kroků za Torwinem se ploužil drak se šupinami barvy slonoviny a jedním ulomeným rohem. Našlapoval opatrně, díval se před sebe i za sebe a vypadal jako připravený dát se na útěk při sebemenším podezřelém pohybu. Safira toho draka znala. Jmenoval se Žal.

Před několika týdny, když Asha s Torwinem sbírali staré příběhy v Ohňopádu, městu západně od Darmooru, našli tohohle zpola vyhladovělého tvora s železným náhubkem na čumáku připoutaného řetězem na nádvoří honosného domu. Tamní děti, které ho chovaly jako domácího mazlíčka, ho krutě týraly.

Následkem toho k sobě Žal pustil jen málo lidí. Držel se hluboko v pohoří Průrvy a nikdy se nepřibližoval k městu. Asha si nemyslela, že se pro něj někdy najde vhodný jezdec, protože tolik nedůvěřoval lidem. Několik jezdců to sice zkusilo, ale vztah, který se obvykle vytvořil při prvním letu, se jim s tímto drakem nepodařilo navázat.

Když Torwin došel k dvěma sestřenicím a posadil se vedle nich, připlížil se Žal ke Kozuovi, jehož mohutné černé tělo se vyhřívalo stočené na slunci. Žalovy slonovinové šupiny ostře kontrastovaly s Kozuovými obsidiánovými.

„Všechno je sbaleno," řekl Torwin. V rukou držel velký nůž, jehož stříbrnou pochvu zdobily složité obrazce ve tvaru hvězd. „Když vyrazíme za rozbřesku, měli bychom se tam dostat před západem slunce."

Přestože se právě vrátili z Ohňopádu, měli Asha s Torwinem příští den odletět na Hvězdné ostrovy. Důvod jejich cesty držel právě Torwin v rukou: Nůž Nebeské tkadleny.

Tu zbraň před několika týdny zachránila Roina sestra a Roa ji teď chtěla vrátit tam, odkud přišla. Považovala nůž za příliš nebezpečný artefakt, než aby mohl zůstat ve Firgaardu. Proto Asha s Torwinem prošli účty posledního člověka, který ho koupil – jednoho z nejbohatších baronů ve Firgaardu – a vystopovali historii nože až na místo zvané skrin.

„Kdyby Roa tolik nenaléhala, hodil bych tuhle věc na mořské dno a hotovo," řekl Torwin a povytáhl nůž z pochvy natolik, aby odhalil stříbromodré ostří ukryté uvnitř. Otřásl se. Vzhlédl a zamžoural do slunce. „Opravdu nechceš letět s námi, Safiro?"

„Cože? Na souostroví známé svými příšerami, bouřemi a lodními vraky?" Safira nakrčila nos při pomyšlení na nebezpečné vody Stříbrného moře. „Myslím, že si to nechám ujít. Navíc se k vám za pár dní připojí Roa a Dax."

Vládkyně Ostrovů – obávaná žena jménem Leandra, o níž se tvrdilo, že je nesmrtelná – chtěla předat novému dračímu králi a královně dar, který, jak doufala, pomůže vyřešit tíživou situaci na pahorkatině. Jako Daxova Namsara dostala Asha také pozvání do citadely vládkyně Leandry, ale odmítla ho.

Nemám čas ani zájem poplácávat se po ramenou s cizími monarchy, svěřila se Asha Safiře, když to pozvání přišlo. *To je Daxova role.*

„Někdo musí být zodpovědný," řekla Safira. „Někdo tady musí zůstat a dávat pozor, aby se tohle město nerozpadlo."

To byly její oficiální důvody, proč zůstat v hlavním městě. Když o nich však mluvila, myslela na zločince plížícího se palácem, jako by to bylo jeho osobní hřiště.

Safira by přece nikdy nenechala Firgaard napospas Tanečníku smrti, kterého teď vlastně musela přejmenovat na Tanečnici.

„Už jsi dopadla toho svého zloděje?" zeptal se Torwin, jako by jí četl myšlenky.

Safira si povzdechla a svalila se zpátky do trávy. „Ne.“

To byl důvod její přítomnosti na dračích polích. Králova velitelka utíkala před svým selháním. Původně doufala, že touhle dobou už bude mít Tanečnici smrti v cele. Místo toho jí ta zločinkyně stále unikala.

Někdy cítila něčí… přítomnost. Uprostřed dne i noci. V paláci i na ulici. Někdo ji sledoval. Plížil se za ní. Když se však otočila s nožem v ruce, viděla jen stíny. Někdy, když vešla do místnosti, se nedokázala zbavit pocitu, že tam zlodějka byla jen vteřinu předtím. Vypadalo to, jako když si hraje kočka s myší.

Jenže Safira si nebyla jistá, kdo je kočka a kdo myš.

Potřebovala tuhle Tanečnici smrti dopadnout. Chtěla vidět výraz ve zlodějčiných očích, až ji zamkne do kobky na zbytek života.

Pak konečně bude moct zase klidně spát celou noc.

„Saf začíná věřit, že ty pověsti jsou pravdivé,“ poznamenala Asha.

Torwin na ni vrhl pohled. „Pověsti?“

„Povídá se, že Tanečnice smrti je nepolapitelná,“ vysvětlila Asha. „Že je napůl bůh a napůl stín.“

Safira zavřela oči a nechala si prohřívat tvář sluncem, zatímco přemýšlela o Ashině radě. *O krok napřed*… potřebovala nastražit past. Co však použít jako návnadu?

„No,“ řekl Torwin, „jestli ji někdo dokáže dopadnout…“

Odmlčel se. Safira čekala, až dokončí větu, ale ticho pokračovalo. A potom to Safira ucítila i se zavřenýma očima: obličej jí zahalila chladná temnota. Byla cítit pižmem a kouřem.

Otevřela oči.

Stál nad ní drak zvaný Žal. Šupiny jako ze slonoviny. Ulomený roh. Černé oči hledící do jejích.

Za normálních okolností by instinktivně sáhla po noži. Safira však věděla, jaké to je, být vydán na milost a nemilost tyranům. Věděla, jak hrozné věci dělali tomuhle tvorovi a jak málo stačí, aby se Žal polekal.

Zůstala tedy nehybně ležet a snažila se uvolnit.

Torwin a Asha vedle ní napjatě mlčeli.

To, co nevěděli, bylo, že když Safira nemohla spát, ráda se procházela po loveckých stezkách nahoře v pohoří Průrvy. Nejčastěji ji zavedly sem – na dračí pole. Pod hvězdami byla vždy pustá, jezdci byli pryč a draci spali někde v hornatém terénu. Všichni až na jednoho: Žala.

Když kolem nikdo nebyl, vyprávěla Safira drakovi příběhy. Ne však ty z dávných časů. Ne pověsti o bozích a hrdinech, které tak dobře ovládala Asha, ty, které měli draci nejradši. Takových Safira moc neznala. Místo toho vyprávěla Žalovi příběhy, které jí v noci nedávaly usnout.

Povídala mu, jaké to je být dcerou z nezákonného svazku, které je zakázáno se dotknout. Povídala mu o vzpouře, kterou pomáhala vést – vzpouře, jež pomohla na trůn jejímu bratranci Daxovi. Povídala mu o dni, kdy ji tento bratranec jmenoval svou velitelkou.

A potom, vždy když skončila s vyprávěním, hráli spolu takovou hru. Safira se při ní snažila přistoupit co nejblíž k Žalovi, jenž stál nehybně tak dlouho, dokud mu stačila odvaha.

Žal však vždycky nakonec uprchl dřív, než se Safira dostala tak blízko, aby se ho mohla dotknout.

Proto když teď Safira zvedala ruku k drakovu slonovinovému čenichu, očekávala, že Žal zase ucukne a uteče.

Safira sebou však netrhla, když otevřela oči. Nesáhla po noži. A Žal vycítil Safiřin instinkt i to, jak ho potlačila. Žal teď dělal to samé.

Drak se třásl strachem z doteku, ale neutekl.

Když se Safira špičkami prstů dotkla teplých šupin na Žalově čenichu, naskočila jí husí kůže. Ucítila, jaké úsilí draka stojí, aby se nepohnul. Safira zadržela dech, zatímco se víc a víc její kůže dotýkala dračích šupin. Brzy Safira držela Žalův čenich v dlani a cítila drakův teplý a vlhký dech.

Milý chlapík, pomyslela si. *Jak mu někdo dokázal ublížit?*

A potom se změnil vítr a Žal zničehonic ucukl. Safira strnula, ale drak jen zvedl hlavu a otočil ji proti větru. Vytušil, ucítil či uslyšel něco, co Safira nepostřehla. Posadila se a pohlédla stejným směrem jako Žal.

Vtom to Safira ucítila – byl to stejný pocit, jaký ji lekal v paláci: znepokojivý dojem, že ji někdo sleduje.

Slunce poblikávalo skrz tmavozelené větve na kraji lesa, stromy se ohýbaly ve větru.

„Co se děje?“ zašeptala Asha.

Safira vstala a zamířila k cedrům s hlavou plnou Tanečnice smrti. Už se chystala vkročit mezi jehličí, když ji zastavil zvláštní tón hlasu její sestřenice.

„Saf…“

Safira se otočila a uviděla, jak na ni Torwin s Ashou znepokojeně hledí. Jen Žal stále pozoroval stromy.

„Co je?“

„Možná by ti prospělo strávit nějaký čas mimo Firgaard,“ navrhla Asha. „Bylo by to jen pár týdnů. Tvoji vojáci jsou jistě příliš dobře vycvičení, než aby nechali Firgaard rozpadnout se na kusy za tak krátkou dobu.“

Safira se užuž chystala podotknout, že sama provedla převrat za kratší čas, pronikla za hradby Firgaardu a svrhla bývalého krále, ale Torwin ji přerušil.

„No tak, Saf,“ řekl a pokročil k ní. „Neodpočinula sis od chvíle, kdy tě Dax povýšil.“

Safira si neodpočinula už dlouho předtím. Odpočinek si nemohla dovolit.

„Poleť s námi,“ přemlouval ji Torwin. Položil jí paži kolem ramen a věnoval jí jedno z těch svých pousmání. „Málo důvěřuješ svým vojákům. Nech dopadení Tanečnice smrti na nich, až budeš na Hvězdných ostrovech. Jsem si jistý, že až se vrátíme, bude na tebe čekat v cele.“

To těžko, pomyslela si Safira, když se špičkami prstů dotkla jílce každého ze svých vrhacích nožů. To, jak

je cítila na boku, ji trochu uklidnilo. A v tom jí v hlavě zazněla Ashina otázka.

Jakou nejcennější věc by ti mohla ukrást, aby se dopustila největší drzosti?

Safiru náhle napadla dokonalá věc, kterou by mohla použít jako návnadu do pasti na Tanečnici smrti.

„Měla bych se vrátit," řekla Safira, která už promýšlela plán. Torwin si hlasitě povzdechl a spustil paži. Safira přesunula pohled z něho na sestřenici. „Dávejte na sebe pozor, ano? Nelétejte ve špatném počasí."

Asha přikývla, pak ji k sobě přitáhla a objala ji. Safira objetí opětovala.

Když ji Asha pustila, obrátila se Safira k Žalovi.

„A ty buď hodný," řekla drakovi.

Žal jenom naklonil hlavu na stranu a pohlédl na Safiru smutnýma, nehybnýma očima.

„Hodně štěstí s tou tvojí zlodějkou!" zavolal za ní Torwin.

Safira přikývla a zamávala. Zamířila k lovecké stezce a pod nohama jí chrupalo suché borové jehličí. Když se však pustila dolů pohořím Průrvy směrem k branám Firgaardu, nedokázala setřást pocit, že ji někdo sleduje a drží se těsně mimo dohled.

Kdykoliv se však Safira ohlédla, neviděla nic než stíny.

3. kapitola

Jet do Firgaardu. Ukrást králův klenot. Za tři dny se hlásit Korovi.

Takové dostala Eris rozkazy. Práce byla dávno hotová. A přesto se dosud neohlásila Jemsinovu chráněnci – pirátu jménem Kor, který na Eris dohlížel, zatímco se Jemsin setkal s vládkyní.

Bylo to bláznivé. Příliš riskantní. Ale ani po čtyřech dnech hrátek s velitelkou nebyla Eris ještě připravená to vzdát. Před nedávnem ji ulicemi Firgaardu sledoval havran. Eris při pohledu na něj zpanikařila, dokud si neuvědomila, že má oči černé, nikoli červené. Nebyl to Jemsinův posel, ale jen nudný starý pták.

Pohled na něj však stačil, aby Eris nahnal strach. A strach byl připomínka, že je načase odejít.

Před odchodem musela udělat poslední věc. Protože velitelka měla pravdu: Eris *byla* drzý parchant. A víc než pocit triumfu z toho, jak Safiře unikala, ji těšilo vědomí, že ji dovádí k zuřivosti.

Ten vztek se projevil pokaždé, když o ní Safira mluvila.

Pokaždé, když na ni *pomyslela.*

To vědomí působilo Eris nepochopitelné potěšení.

Když stála ukrytá za závěsem zakrývajícím okno vedoucí na terasu před velitelčinou ložnicí, usmívala se Eris sama pro sebe. Teď už znala velitelčiny zvyky. Nemohla by se plížit palácem, kdyby se nejdřív nenaučila zpaměti pohyby každého, kdo v něm zajišťoval bezpečnost. Eris věděla, kdy se Safira uchýlí na lůžko. Tak čekala.

Ale jak tak ohmatávala stonek skalního bodláku v ruce a jemně přejížděla prstem po trnech, začala váhat. *Proč* tady vlastně pořád je? Po uloupení rubínu měla zamířit rovnou na moře. Nebo tam aspoň měla mít namířeno teď.

Na Korově lodi *Paní moří* se měla hlásit už před čtyřmi dny. Nemohla se tady zdržovat už o moc déle. Tím by kapitána rozzuřila ještě víc.

Zapomeň na ten nůž, radil jí vnitřní hlas. *Odejdi napříč a zamiř na* Paní moří.

Ale něco jiného, silnějšího než strach z Jemsina přimrazilo Eris na místě za velitelčiným závěsem. Možná to byla pouhá neopatrnost, ale Eris nehodlala odejít, dokud nedostane to, pro co přišla.

Byly časy, kdy se kapitánovi snažila uniknout, zdeptaná jeho týráním. To bylo předtím, než zmoudřela. Když Eris utekla poprvé, dostala se až do Ohňopádu, města na jižním pobřeží Stříbrného moře, než ji Jemsinův posel našel a odvlekl zpátky na loď *Hyacint*, kde ji čekalo několik ran bičem a týden bez jídla a slunečního světla.

Zkusila to ještě dvakrát. Pokaždé ji chytili. V obou případech byl trest ještě tvrdší než předtím. Zůstaly jí po nich jizvy na zápěstích, kotnících a zádech.

Nakonec se o to Eris přestala pokoušet.

Koneckonců, mohlo být mnohem hůř.

Jemsin byl zrůda, ale nebýt jeho, už by nežila. Už dřív ji ochránil před vládkyní, a udělá to znovu. To něco znamenalo.

Náhle cvakly dveře, ale neotevřely se úplně. Eris zadržela dech a naslouchala, jak do místnosti doléhají dva hlasy. Jeden patřil velitelce, druhý nepoznala. Eris pohlédla oknem na hvězdnatou oblohu nad Firgaardem. Bylo hodně po půlnoci.

Koho si to přivede do svého pokoje?

Milence? napadlo Eris. Při té představě se jí zvedl žaludek.

Když se však dveře otevřely víc, vstoupila do nich Safira sama.

Jakmile vešla, její strnulé držení těla se uvolnilo. Ramena se nahrbila. A náhle už to nebyla velitelka, pyšná králova sestřenice.

Byla to jen unavená dívka.

Eris sledovala přes krajkový okraj závěsu, jak Safira zapálila lampy a pak přešla přes místnost. Nejprve odložila zbraně – odepnula si šavli a potom opasek, v němž měla zasunuté vrhací nože. Obojí položila na stůl poblíž vikýřového okna, pak si stáhla holínky, svlékla se a vzala si bleděmodrou tuniku, která jí sahala skoro po kolena. Poslední, co Safira udělala, než si lehla do postele, bylo, že

si vytáhla z vlasů tenký, ozdobný vrhací nůž, který jí držel drdol vzadu na hlavě. Ukryla ho pod polštář a sfoukla plamínek lampy.

A právě pro ten nůž si Eris přišla.

Zašustilo povlečení. Zapraskalo dřevo. A pak se v pokoji rozhostilo ticho.

Eris dál stála nehybně jako stín, zatímco si její oči zvykaly na tmu, a čekala na správný okamžik. Zanedlouho se velitelčin dech změnil: dýchala zhluboka a pravidelně.

Jakmile si Eris byla jistá, že Safira spí, vystoupila zpoza závěsu.

Tahle ložnice byla mnohem prostší než králova, do které Eris pronikla z čiré zvědavosti. Po králi a jeho sestře byla Safira další v následnické linii na trůn. Eris očekávala honosný nábytek a jemné hedvábí. Ale Safiřin pokoj byl malý a postel ještě menší – tak malá, že by se do ní nevešel nikdo další.

Eris se zahalila stínem, když se plížila místností zalitou stříbromodrým světlem noci. Zcela nehlučně došla k posteli. Měla okamžitě sáhnout pod polštář. Bylo by to rychlé a snadné. Vmžiku hotové. Ale jak Eris stála nad Safiřinou spící postavou…, zaváhala.

Velitelka vypadala ve spánku úplně jinak. Černé vlasy se jí rozlily po polštáři jako inkoust. Pleť měla mnohem světlejší než její bratranec a sestřenice, a světle hnědé prsty měla ladně ohnuté u tváře. Vůbec nepůsobila dojmem toho strach nahánějícího vojáka, který štěkal, vrčel a vydával rozkazy. Vypadala… mladě. Příliš mladě. Jako mladý stromek, který ještě pořádně nezakořenil.

Eris si ji prohlížela, vstřebávala ten obraz.

Až když se dívka zavrtěla, vzpomněla si Eris, proč sem přišla. Položila na noční stolek skalní bodlák a pak, pomalu a jemně, zasunula ruku pod polštář.

Brzy se břišky prstů dotkla chladné oceli velitelčina oblíbeného vrhacího nože. Eris věděla, že ho má Safira

nejraději, protože ji v uplynulých týdnech všude sledovala jako stín.

Když pozorujete někoho tak zblízka jako Eris Safiru, nemůžete si takových věcí nevšimnout.

Eris opatrně vytáhla nůž zpod polštáře. Několik okamžiků tam zůstala stát, hladila prsty ozdobný jílec a usmívala se u toho.

Ale v okamžiku, kdy se obrátila k odchodu, jí něco sevřelo kotník.

Eris se podívala dolů. Chvilku jí trvalo, než rozeznala, co to je.

Stahovací smyčka ze smotaného hedvábného prostěradla, které jako by se vyplazilo zpod postele.

Eris ztuhla šokem. Bylo to tam celou dobu? Ještě než Safira vstoupila do místnosti?

Očekávala snad Safira, že Eris té noci přijde?

„Kdo jsi?“ ozval se hlas za Eris. Ke krku se jí přitiskl hrot chladného ostří a zabodl se do kůže.

Eris ucítila zatahání hedvábného úvazku a došlo jí, že druhý konec pevně svírá velitelka v ruce.

Byla to past. Nastražená *na ni.*

Eris zaplavily protichůdné pocity. Kdyby se už dávno neměla hlásit u Jemsina, možná by jí to zalichotilo.

Ale měla *zpoždění.* A i když havran, kterého si všimla v ulicích Firgaardu, možná nebyl Jemsinův posel, bylo jisté, že se skutečný posel brzy objeví.

Zmocnila se jí ochromující panika. Musela se odtud dostat.

„Kdo jsem?“ opáčila Eris, aniž se otočila, a zvedla ruce, aby ukázala, že od ní nehrozí žádné nebezpečí… a celou tu dobu se snažila poznat, jak daleko od ní Safira je. „Jenom malý zlodějíček.“

Safiřin hlas byl hluboký a nebezpečný. „Jak ses dostala dovnitř?“ zeptala se.

Kdyby Eris sáhla po vřetenu, vyprovokoval by ten pohyb Safiru k něčemu? Polkla a rozhlédla se po měsícem

osvětleném pokoji ve snaze vymyslet, jak se od té dívky vzdálit natolik, aby si mohla otevřít cestu napříč.

Hrála o čas.

„Jak jsem se dostala do paláce? Nebo do tvojí *ložnice*?“ Tu druhou otázku Eris pronesla trochu chraplavě, čistě aby Safiru podráždila.

Tlak na její kotník zesílil a ostří na krku se zabodlo hlouběji, až začala téct teplá, vlhká krev. Zabolelo to a Eris sykla.

„Obojí,“ zavrčela Safira. Zjevně ji už nebavily Erisiny hry, hlas jí zvonil autoritou. „Zahoď ten nůž. Pak se pomalu otoč a odpověz na moji otázku.“

Eris se kousla do rtu. Safira jí nepohlédla do obličeje od chvíle, kdy na sebe narazily v chodbě – těsně poté, co Eris ukradla gobelín z velitelčiny pracovny. Vzpomněla si na přezíravý pohled těch modrých očí a zocelila se. Pustila nůž, který zazvonil na dlaždicích u jejích nohou, a pak se pomalu otočila.

Safira tam stála oblečená jen v tunice. Eris po dívce přejela pohledem. Rozpuštěné tmavé vlasy jí splývaly po útlých ramenou. V jedné ruce svírala nůž, který teď držela Eris u krku. Ve druhé ruce měla konec provizorního pouta.

Když Eris Safiře pohlédla do očí, překvapilo ji, že v nich postřehla záblesk obdivu – samozřejmě skrytého pod pohrdáním a odporem, ale obdiv to byl.

V Eris to vzbudilo chuť udělat něco rázného.

Něco *nerozumného.*

„Odpověz na mou otázku,“ zopakovala Safira a přimhouřila oči. „Jak ses dostala dovnitř?“

Eris se usmála, když si vzpomněla na fámy, které o sobě slyšela. Ztišila hlas v šepot a předklonila se, jako by chtěla Safiře prozradit tajemství. „Copak ty nevíš, že Tanečnice smrti umí procházet zdmi?“

Safira udělala opatrný krok k Eris, jako když se predátor ostražitě blíží ke kořisti. „Myslíš si, jak nejsi chytrá?“

řekla, aniž odvrátila pohled. „Myslíš si, že na mě uděláš dojem?“

Erisin úsměv pohasl.

„Zločinců, jako jsi ty, potkávám spousty. Denně.“ Ty modré oči se přimhouřily. „Věř mi, Tanečnice smrti. Jsi jenom další delikvent, který nemá nic lepšího na práci, než vnášet lidem do životů chaos.“

Safira udělala další krok a dostala se tak blízko, až Eris cítila teplo jejího těla vedle svého. „Víš, kde končí lidé, jako jsi ty?“ zeptala se Safira a jemně přejela ocelí svého nože Eris po kůži na klíčních kostech. Pokračovala bezvýrazným hlasem: „Skončíš sama a zapomenutá v podzemní kobce. Přesně tam tě totiž strčím.“

Safiřina slova možná pramenila z faktu, že byla zvyklá mít navrch a myslela si, že tak je tomu i teď. Nebo to třeba byla výhrůžka, že Eris zamkne a zapomene na ni – navždy. Jako by nikdy neexistovala.

Tak či tak, to se nestane.

„Radši bych hnila v cele plné poctivých kriminálníků, než abych se na svobodě stýkala s tebou a tobě podobnými,“ zasyčela Eris a zaťala pěsti.

Safira se na Eris podívala, jako by se zbláznila. „Ty považuješ zloděje a vrahy za *poctivé*?“ Potřásla hlavou. „Pomátla ses.“

Ale Eris ještě neskončila. „Pomohla jsi králi Daxovi *ukrást* trůn. Proto tě udělal velitelkou, ne? A ta tvoje sestřenice – *Namsara* – nezabila snad člověka, aby udělala svého bratra králem? To mi připadá jako spousta loupení a vraždění. A přesto jste všichni tady, spíte v hedvábí, jíte ze stříbrných talířů a pronášíte soudy o všech kromě sebe.“

Ocel se vrátila k jejímu krku a silně se přitiskla. Vytrhla Eris z jejího záchvatu vzteku a přivedla ji zpátky k rozumu. *Čím déle se tady budeš hašteřit s touhle holkou, tím horší bude trest od Jemsina.*

Při pomyšlení na Jemsina si Eris vybavila jednu lekci z doby, kdy se stala novým členem jeho posádky. Z doby, kdy byla příliš mladá, než aby si uvědomovala, jaká zrůda Jemsin ve skutečnosti je.

Ruka ohnutá v lokti vytvoří hrot, vidíš? Ukázal jí to na své paži. *A ten perfektně padne pod nepřítelova žebra.*

„Bývalý král byl tyran," namítla Safira s varovným tónem v hlase. Jako by mluvit proti velitelce a jejím příbuzným bylo samo o sobě trestným činem.

Nikdy nebojuj poctivě, zazněl Eris v hlavě kapitánův hlas. *Rozumíš? Jen tak zůstaneš naživu.*

„Nesoudím vás za to, že jste ho zabili, princezno. Jen mě tak napadá…" Eris dál hleděla Safiře do očí, zatímco zaťala své malé pěsti. „Cožpak může existovat spravedlnost, když ti, co ji vynucují, jí sami nepodléhají?"

Safiře se rozšířily nosní dírky.

Ale než stačila bodnout, Eris ji udeřila přesně tam, kam jí to Jemsin před všemi těmi lety ukázal. Do měkkého místa pod žebry.

Safira hekla a vyvalila oči. V šoku se zlomila v pase, upustila nůž, který držela Eris u hrdla, a lapala po dechu, jenž nepřicházel.

Eris nemarnila čas. Ustoupila několik kroků od postele, vrhla se pod ni k Safiřinu provizornímu poutu a přitom zvedla nůž. Její útlé tělo rychle a hladce proklouzlo na druhou stranu a rázem byla mezi ní a Safirou polovina pokoje.

Velitelka, která se jen zpola vzpamatovala z Erisiny rány, trhla za úvazek, ale ten byl teď příliš volný. Nic se nestalo.

Eris se sklonila a přeřízla hedvábí Safiřiným nožem.

Projel jím jako máslem.

Třesoucími se prsty vytáhla Eris vřeteno z pouzdra a okamžitě jím přejela po dlaždicích. Noc jako by se prohloubila. Na podlaze vzplála jasná čára, bledá jako světlo hvězd. Rychle vytvořila práh, který zalila kypící stříbrná mlha. Vzduch zvlhl, zchladl a s ním přišel jemný tah *Napříč.*

V okamžiku, kdy se před ní se zívnutím otevřely dveře na jiné místo, zaváhala Eris podruhé.

Vztyčila se a pohlédla přes pokoj na Safiru, která tam stála ve své krátké tunice, s nozdrami rozšířenými, ústy sevřenými vzteky. Už se úplně vzpamatovala.

Hrátky s tebou mi budou chybět, pomyslela si Eris. Velitelka se ukázala být důstojným protivníkem.

„Byla to zábava, princezno. Ale musím jít."

Safira se pohnula, aby obešla postel. Mířila přímo k Eris. „Jediné místo, kam půjdeš, je vězeňská cela, zlodějko…"

Mlha zhoustla a zakryla ji.

„Sbohem," řekla Eris tiše a udělala krok do té šedi. Nechala velitelku za sebou. Vyměnila Firgaard za cestu z mlhy a hvězdného svitu.

Zaslechla, jak Safira začala ještě cosi říkat, ale slova už nezachytila. Podle toho Eris poznala, že je už celý svět daleko.

Když se mlha rozplynula a Eris otevřela oči, byla sama.

Ale to bylo v pořádku. Eris byla zvyklá být sama.

Samota byla malá cena za to, že zůstávala naživu.

Stín a rybářova dcera

Žil byl chlapec s očima černýma jako moře, rukama rychlýma jako vítr a kroky tichými jako smrt. Byl tvorem stínů, kráčel světem sám, neslyšen a neviděn.

Ale rybářova dcera ho viděla.

Kdykoliv přecházel kolem otcova mola, Skye se otřásla. Pokaždé vzhlédla a spatřila stín pohybující se po louce. Byla zvědavá, proto se vzdálila od žen v zátoce a tresek sušících se na plátech soli a následovala ho.